

har den ærede Rigsdagsmand for Kjøbenhavns 3die Kreds (J. E. Larsen) ikke blot henholdt sig til den Betænkning, som i sin Tid 9 Medlemmer af Udvalget i den forrige forenede Rigsdag afgave, men end mere bestyrket dens Indhold ved sine Dittringer her i Salen. Men, for at en saadan mere end tvivlsom Fortolkning kan gøres gjældende, maa dog de modstaaende Grunde først gjendrives, og det har visstnok ikke manglet paa Grunde, hvormed den modsatte Paastand er bleven forsvaret. Den høitærede Udenrigsminister har gjentagne Gange vist, som der synes mig, paa en klar og tydelig Maade, at Ophævelsen af Kongelovens Arvesølge staaer i nødvendig Forbindelse med Londonntractatens Bestemmelser (Grundtvig: Saa?), og jeg har selv tidligere i et Foredrag, som jeg holdt under Sagens 1ste Behandling, tilladt mig at paavise de Grunde, hvorpaa jeg anseer en saadan Nødvendighed grundet; men der er ikke fremkommet en eneste Indvending derimod (Jo!). Nei, ikke en eneste, jeg kunde i mindste Maade ansee for at betyde Noget, og dog have de allerfleste Rigsdagsmænd, som have erklæret sig mod det kongelige Budskabs Antagelse i dets Heelhed, ladet sig nøie med at sige, at de ikke kunne finde i Londonntractatens Bestemmelser nogen Grund til at ophæve Kongeloven. Naar Nogle have betegnet denne deres Mening ved at sige, at der ikke i Londonntractaten findes nogen aldeles bestemt Udtalelse om, at Kongeloven skal ophæves, saa kan man give dem Ret deri; men, naar deres Ord maae forståaas faaledes, at denne Ophævelse heller ikke der skulde være forudsat som nødvendig, saa kunne de umulig gjøre en saadan Paastand gjældende, uden først at gjendrive de Grunde, som ere anførte derfor. Man vil dog ikke kunne nægte, at, dersom den danske Regjering vilde forlange, at Monarchiets Integritet skulde hævdes, kunde man umuligen ville en dobbelt Arvesølge, en agnatisk i Holsteen og en agnatisk-cognatisk i de øvrige Lande. Vi have ogsaa tidlig og længe været enige i, at Arvesølgen burde være eens i hele Monarchiet. Hvilken af de to Arvelove, der vilde være at vælge, er bestemt ved Warschauerprotocollen, og altsaa forinden det nuværende Ministerium kom til

Koret. Der blev det nemlig bestemt, at kun den mandlige Arvesølge skulde kunne gjælde for det samlede Monarchie, og erkjendt som Betingelse for, at Monarchiets Integritet kunde opretholdes. Men, da det Arrangement, der blev truffet ved Warschauerprotocollen, kun var midlertidigt, saa var der vistnok deri ingen tilstrækkelig Grund til at ophæve Kongelovens Arvesølge. Men netop derfor kunde vort Ministerium, i sin Bestræbelse for at erhverve Europas Anerkjendelse af det danske Monarchiets Integritet, ikke blive staaende ved Warschauerprotocollen. Frugten af dets heldige Bestræbelser var Londonntractaten af 8de Mai 1852, der har afgjort Sagen for alle kommende Tider. Man har vel sagt, at Londonntractaten ikke søiede noget Betydeligt til Warschauerprotocollens Bestemmelser; men hele § 2 er jo dog uægteligen et meget vigtigt Tillæg. Derved forlanges Anerkjendelsen af det danske Monarchiets Integritet til evig Tid, om vi vilde tale i de andre Garantie-tractaters sædvanlige Stil. Men, hvis Monarchiets Integritet skulde opretholdes for bestandigt, maatte der naturligvis træffes Bestemmelser for det Tilfælde, at Prinds Christians Mandsskamme skulde uddøe. Dette er ogsaa skeet, og denne Bestemmelse er aldeles uforenelig med Kongelovens cognatiske Arvesølge (Hør!).

Der er i hele Londonntractaten aldeles ikke Tale om den kvindelige Arvesølge, og den ærede Premierminister havde derfor fuldkommen Ret, da han sagde, at Nødvendigheden af denne Forbindelse mellem Londonntractaten og Ophævelsen af Kongelovens Arvesølge kunde man læse sig til i Londonntractaten. I Intimationen til Tractaten hedder det udtrykkeligt, at vedkommende Magter ere med den danske Konge enige om, at den mandlige Arvesølge bedst vilde kunne sikke Rigets Integritet, og i dens første Paragraph gjentages, hvad der allerede var bestemt ved Warschauerprotocollen angaaende Prindsen af Glücksborgs og hans mandlige Descendents Successionsret til den danske Throne. Men der er aldeles ikke Tale om hans kvindelige Descendenter. Ivertimod bestemmes i Tractatens 2den Paragraph, at, naar den mandlige Stamme skulde uddøe, skal Kongen — naturligvis efter Overlæg med sit